

Verhaal:

Kruimels voor de honden

Er leek geen einde te komen aan de reis van Jezus. Nu trok hij met zijn leerlingen de grens over, naar Tyrus en Sidon.

Opeens klonk er een schreeuw van een vrouw die daar woonde. Deze vrouw was niet Joods. Ze riep: 'Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij!' Geërgerd keek Jezus om.

'Mijn dochter heeft hele boze buien, alsof ze bezeten is door een geest, het stopt nooit. Alstublieft, help ons!' Jezus liep door alsof hij niets had gehoord. De vrouw bleef maar schreeuwen: 'Jezus, help mij!'

De leerlingen hielden hun handen tegen hun oren, ze werden helemaal gek van dat mens. 'Stuur haar weg!' zeiden ze tegen Jezus. 'Anders houdt ze nooit op.'

'God heeft mij de opdracht gegeven om alleen naar de mensen van Israël te gaan. Want zij zijn net verdwaalde schapen.', zei Jezus.

Hij wilde verder, maar de vrouw kwam dichterbij en viel voor hem op de grond. 'Heer, help mij!'

'Je moet het brood voor de kinderen niet aan de honden geven', zei Jezus. (Jezus bedoelt daarmee, dat hij er alleen voor de mensen van Israël is en niet voor de de andere mensen daarbuiten.)

De vrouw begreep hem wel, maar ze gaf niet op. 'Inderdaad Heer, maar er vallen ook stukjes brood onder de tafel. En dat mogen de honden opeten.' antwoordde ze. (De vrouw bedoelt daarmee dat zij als niet-Joodse ook graag naar Jezus wil luisteren en gelooft in God) Daar werd Jezus stil van. 'U hebt echt een groot geloof, zei hij. 'Ga naar huis, wat u vraagt, zal gebeuren.' Dat hielp, de vrouw ging eindelijk weg. Toen ze thuiskwam zat haar dochter te spelen, rustig en vrolijk. Vanaf die dag ging het steeds beter met haar, haar boze buien werden minder totdat ze helemaal weg waren

